

อธิษฐานล้อมคอก

การอธิษฐานจิตมีความสำคัญมาก เป็นหนึ่งในบาร์มี ๑๐ ทศ
เปรียบเสมือนเป็นหางเสือเรือที่จะนำพาชีวิตในสังสารวัฏของเราให้ดำเนิน
ไปอย่างถูกทิศทาง ไม่พลัดหลงหรือออกนอกเส้นทางแห่งการสร้างบาร์มี
และช่วยขจัดกิเลสอาสวะเพื่อที่จะเข้านิพพานได้ในที่สุด

นิพพานะปัจจะโย โหตุ

ดังจะเห็นได้จากเรื่องของมหาทุคตะ ในชาติก่อนหน้าโน้น ที่เคยเป็นเศรษฐีแล้วประมาท ตระหนี่ หวงแหนทรัพย์ ไม่ยอมทำงาน เมื่อไม่ได้สร้างบุญ ไม่ได้อธิษฐานจิตให้ดี พอมาเกิดในชาติที่เป็น มหาทุคตะจึงต้องอดอยากยากจน ถึงขั้นยากจนที่สุดในเมืองก็ว่าได้ นี่เป็นผลของการที่ไม่ได้อธิษฐานจิตให้เป็นเศรษฐีผู้ใจบุญ เมื่อมีทรัพย์ แล้วกลับไม่ให้ทาน มีความตระหนี่ หวงแหนทรัพย์ อย่างนี้อันตราย เพราะมีโอกาสสร้างทานบารมี แต่กลับปิดกั้นโอกาสดีๆ ของตนเองไป อย่างน่าเสียดาย หากจะทำให้ถูกหลักวิชา เมื่อมีทรัพย์แล้วควรนำทรัพย์ มาบริจาคทาน ทำบุญฝากฝังอริยทรัพย์ไว้ในพระพุทธศาสนา

บางคนเมื่อทำงานแล้วก็อธิษฐานว่า “สาธุ ด้วยอำนาจ แห่งบุญที่ข้าพเจ้าทำในคราวนี้ ขอให้ข้าพเจ้าร่ำรวยเป็นมหาเศรษฐี ผู้ยิ่งใหญ่” การอธิษฐานเพียงเท่านั้นยังถือว่าไม่รอบคอบ เพราะเมื่อ บุญส่งผลให้เป็นมหาเศรษฐีผู้ยิ่งใหญ่จริง แต่เมื่อจะลงมาเกิดในเมือง มนุษย์ อาจพลัดไปเกิดนอกบุญเขต (เกิดในความเชื่ออื่นที่ไม่ใช่พระพุทธศาสนา) ซึ่งอันตรายมาก เพราะหากไม่มีโอกาสฟังธรรม จะไม่มี วันเข้าใจว่า อะไรคือ บุญ-บาป ไม่มีเหื่อนาบุญให้ได้ทำงาน แม้ว่าจะรวย ก็สามารถเรียกได้ว่า “รวยฟรี” ไปเท่านั้น เพราะไม่ได้ใช้ทรัพย์ให้เกิด ประโยชน์ต่อการสั่งสมบุญสร้างบารมี

ดังนั้น การใช้ทรัพย์สินนี้ยากพอๆ กับการหาทรัพย์สิน หมายความว่า การที่เราคิดว่า การหาทรัพย์สินเป็นสิ่งที่ยากแล้ว การใช้ทรัพย์สินอย่างเฉลียวฉลาด เพื่อให้เกิดประโยชน์ในปัจจุบัน ประโยชน์ในอนาคต และประโยชน์อย่างยั่งยืนนั้น ยากพอๆ กับการหาทรัพย์สินทีเดียว

การที่ไม่ได้อธิษฐานล้อย่อมออกเป็นกรอบไว้ให้ดีหลังจากที่ได้ทำทานแล้ว แม้บุญส่งผลให้ได้เป็นมหาเศรษฐี ก็จะเป็นมหาเศรษฐีที่ยังไม่ปลอดภัยในสังสารวัฏ เพราะอาจจะพลาดพลั้งไปประกอบอาชีพที่เป็นมิจฉาอาชีพะ ได้ทรัพย์สินมาก็ใช้ทรัพย์สินไม่ถูกวัตถุประสงค์ของการมีทรัพย์สิน และถ้ายังใช้ทรัพย์สินไม่เป็น คือไปใช้กระทำความผิดศีล ผิดธรรม ก็จะทำให้เกิดวิบากกรรมตามมา เรียกว่า มีทรัพย์สินแล้วอันตราย นอกจากทรัพย์สินจะพินาศ เมื่อตายแล้วยังต้องไปตกในอบายภูมิอย่างน่าเสียดาย

แต่ถ้ารู้จักอธิษฐานจิตอย่างถูกหลักวิชา จะให้ผลในทางตรงกันข้าม ดังนั้น เวลาทำบุญทุกครั้งให้อธิษฐานตั้งผังออกแบบชีวิตให้ดี เหมือนอย่างที่มีมหาทศตะ เมื่อได้เป็นเศรษฐีประจำเมืองแล้ว ก็ไม่ประมาท หมั่นทำทาน รักษาศีล เจริญสมาธิภาวนาจนตลอดชีวิต และอธิษฐานจิต “นิพพานะปัจจะโย โหตุ” วางแผนชีวิตให้ตนเอง

ด้วยอานิสงส์ตรงนี้เองเป็นชนกรรมนำมาเกิดในครรภ์ของ
อุปัฏฐากพระสารีบุตร ผู้เป็นธรรมเสนาบดี อัครสาวกเปื้องขวาของ
พระสัมมาสัมพุทธเจ้า มาอยู่ในครรภ์มารดาผู้เป็นสัมาทิภูติ และ
ยังเป็นอุปัฏฐากพระสารีบุตรอีกด้วย เมื่ออยู่ในครรภ์ ผู้เป็นมารดาก็
สมาทานศีล แล้วเกิดความรู้สึกอยากจะเลี้ยงพระ ๕๐๐ รูป ด้วยข้าว
คลุกปลาตะเพียน และยังห่มผ้ากาสาเยะ (ผ้าย้อมฝาด) ไปยืนอยู่คน
สุดท้าย เพื่อรับอาหารที่เหลือจากพระมารับประทาน ตั้งใจฝึกตนเอง
อย่างดีทีเดียว

นอกจากนี้ การอธิษฐานจิตยังนำไปเกิดในสิ่งแวดล้อมที่เกื้อกูล
ต่อการบรรลุมรรคผลนิพพานอีกด้วย เห็นไหมว่าเพียงแค่อธิษฐานกำกับ
ว่า “**นิพพานะปัจจะโย โหตุ**” หรือแปลเป็นภาษาไทยว่า “**ขอให้บุญนี้เป็น
ปัจจัยให้ได้บรรลุมรรคผลนิพพานเทอญ**” เท่านั้น ไม่ยากเลย ฉะนั้นเมื่อ
ทำบุญทุกครั้งต้องอธิษฐานกำกับว่า **นิพพานะปัจจะโย โหตุ** เท่ากับว่า
เราได้ตั้งผังวางแนวทางให้ตรงไปสู่จุดหมายปลายทางคือพระนิพพาน
เอาไว้แล้วด้วยใจที่ตั้งมั่นไม่คลอนแคลน นั้นหมายความว่า เราได้ตั้งตน
อยู่ในความไม่ประมาท สามารถยืนย่อนหนทางสู่เป้าหมายที่แท้จริง
ของเราได้

อีกทั้งแรงอธิษฐานที่ถูกหลักวิชานี้ จะส่งผล ชักนำ ออกแบบ ให้เราได้ไปเกิดในดินแดนแห่งพระพุทธศาสนา ดินแดนแห่งผู้รู้ เกิดใน ครอบครัวสัมมาทิฐิ แวดล้อมด้วยบัณฑิตนักปราชญ์ ห่างไกลคนพาล ให้เราได้ที่สุดแห่งรูปสมบัติ ทรัพย์สมบัติ บริวารสมบัติ และนำสิ่งต่างๆ ที่มีอยู่นี้มาใช้สร้างบารมีอย่างเต็มที่เต็มกำลัง เป็นบุญต่อบุญ สมบัติ ต่อสมบัติกันไปเรื่อยๆ ดังเช่น มหาบุคคละทีในชาติสุดท้ายได้ไปเกิด ในดินแดนพระพุทธศาสนา ในครอบครัวสัมมาทิฐิ มีดวงปัญญาสว่างไสว สามารถบรรลุธรรมเป็นพระอรหันต์ตั้งแต่อายุ ๗ ขวบ นับว่าเป็นอีก ตัวอย่างหนึ่งที่แสดงให้เห็นได้อย่างชัดเจนถึงอานิสงส์ของการทำทาน แล้วอธิษฐานจิตอย่างถูกหลักวิชา